

[Jørgen Jensen.]

mæssigt bestemt forbrug i den offentlige sektor, men der er ligesom en tendens til, at man ser helt bort fra, at et lignende krav kunne og burde rejses over for den private sektor. Der finder også et misbrug sted af arbejdskraften, dér findes også en planløs udnyttelse såvel af arbejdskraft som af ressourcer, og derfor kan vi fra vort partis side ikke sige, at vi kan give dette forslag nogen velvillig behandling i udvalget.

Erik Bauer (CD):

Centrum-demokraterne finder det urealistisk at ville erstatte en stillingsoprettelse med en stillingsnedlæggelse. Et enkelt eksempel. Vil nogen finde det rimeligt, at der i forbindelse med oprettelse eller etablering af et universitet i Ålborg og den dermed forbundne ansættelse af lærerkræfter sker en nedlæggelse af stillinger på et af de andre universiteter? Som forslaget med bemærkninger er udformet, synes det groft sagt at være en betingelse for oprettelsen af et professorat i teologi på Ålborg universitet, at der nedlægges f.eks. 3-4 stillinger som portører ved statsbanerne i København.

Forslagets andet punkt, der ønsker en overflytning af personale inden for det offentlige fremfor nyansættelser, kan vi derimod have sympati for i den udstrækning, grundlovens § 27 og tjenestemandsløven muliggør. En stikprøve synes da også at vise, at det allerede er tilfældet i langt de fleste kommuner, og at det derfor blot er en udvidelse af den her allerede praktiserede regel, der bør tilstræbes.

Centrum-demokraterne kan derfor som helhed sige, at vi afviser forslagets første del, men kan gå ind for intentionerne i forslagets anden del, idet vi har bemærket os ordene „i mindst muligt omfang“, der jo ikke totalt udelukker personalefornyelse udefra.

Kurt Hansen (VS):

Nu kan man vist roligt sige, at det tunge skyts for alvor er blevet rullet ind i de rigtige skudpositioner. Nu kommer det, som fremskridtspartiet gang på gang har lovet os. Både i den tid, det har været i folketinget, og lige fra fremskridtspartiets start har det jo været helt klart, hvor man ville hen.

Hovedårsagen til fremsættelsen af dette forslag er jo, som det klart og tydeligt fremgår af bemærkningerne, landets økonomiske vanskeligheder. Hvad er konsekvensen så af dette? Faktisk hver eneste gang man taler om landets økonomiske vanskeligheder, er det arbejderne eller pensionisterne eller de unge eller børnene, det skal komme til at gå ud over. Lad os f.eks. tage de nedskæringer, der skete inden for daginstitutionsområdet i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for ganske nylig, sammenholdt med de nedskæringer, man kører frem med rundt omkring i de forskellige kommuner. Det betyder, at færre og færre arbejdere simpelt hen har råd til at få deres børn i daginstitutionerne, og for dem, der skulle tage sig råd til det, bliver der jo helt oplagt tale om, at det bliver ghettoer, de kommer til at færdes i. Der er helt oplagt tale om, at det indgår som en del i en samlet strategi.

Det er klart, at vi kan gå ind for at nedlægge visse offentlige stillinger, f.eks. militæret, efterretningstjenesten, det økonomiske råd og forskellige andre ting, som direkte er vendt imod lønarbejderne, som direkte er vendt imod de socialt svage stillede i dette samfund, imod deres interesser. Det er oplagt, at vi kan gå ind for sådan nogle ting. Men der er næppe tale om, at det sådan over en bredere kam i hvert fald er den form for stillinger, man fra fremskridtspartiets side er ude efter i denne forbindelse. Selv om vi godt nok stemte sammen omkring nedlæggelse af det økonomiske råd, gjorde vi det nok ud fra lidt forskellige betragtninger.

Der er mange mennesker ansat i f.eks. socialektoren, og det samme gør sig gældende inden for skatteområdet. De mange ansættelser hænger i stor udstrækning sammen med, hvordan lovene, der er gældende inden for de forskellige områder, er formuleret, hvordan de er indrettet, hvordan de fungerer helt konkret.

Som tingene er i dag, må vi nødvendigvis sige nej til nedskæringer inden for f.eks. ligningsområdet, inden for socialområdet, altså inden for de områder, hvor man har nogle love, som er meget tvetydige, som er meget svære at tolke. Vi kan f.eks. gå tilbage og se i folketingsperioden fra 1968 til 1971, hvor hr. Sigsgaard gang på gang klart og tydeligt viste, hvem det var, der